

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30239/2023
15.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована С. Стаменковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2931/22 од 12.09.2023. године, у седници одржаној 15.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2931/22 од 12.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2931/22 од 12.09.2023. године.

Образложење

У поступку иницираном предлогом за извршење на основу рачуна издатог од стране тужиоца као адвоката, који гласи на износ од 22.800,00 динара, пресудом Основног суда у Врању П 1982/22 од 27.10.2022. године усвојен је тужбени захтев и у целости одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Врању И Ив 164/21 од 09.08.2021. године и обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 34.310,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2931/22 од 12.09.2023. године потврђена је наведена првостепена пресуда у делу у коме се одржава на снази наведено решење о извршењу за износ главног дуга од 7.500,00 динара са законском затезном каматом од 08.07.2021. године до исплате и на име трошкова тужиоца за издавање платног налога у износу од 9.937,33 динара и у том делу одбијена је као неоснована жалба туженог (став 1. изреке). У преосталом је наведена пресуда преиначена тако што се укида наведено решење о извршењу за износ главног дуга од 15.300,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.07.2021. године до исплате и у том делу одбија тужбени захтев тужиоца (став 2. изреке) и преиначена у делу о трошковима поступка тако што се тужени обавезује да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од

33.400,00 динара (став 3. изреке). Обијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став 4. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је тужбени захтев одбијен и одлуке о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи ради уједначавања судске праксе, дакле применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца за исплату накнаде за радње предузете у заступању туженог, усвајањем захтева у погледу радње заступања на одржаном рочишту у парничном поступку, предузете пре раскида уговора о правном заступању од 18.02.2021. године и одбијањем захтева за исплату накнаде за радње предузете везано за покретање поступка извршења након што је тужилац 15.05.2021. године примио обавештење туженог о раскиду уговора о правном заступању.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда у делу који се ревизијом побија, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Побијана пресуда је заснована на становишту да од пријема обавештења о отказу уговора о правном заступању тужилац више није имао овлашћење да предузима радње у пружању услуга туженом какве је у конкретном случају предузео у јуну 2021. године и да за те радње не остварује право на накнаду коју од туженог потражује. Насупрот у ревизији изнетог становишта, услова нема да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца применом члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду да се у овом случају не ради о отказивању заступања од стране адвоката и примени члана 30. Закона о адвокатури, већ је реч о раскиду уговора о заступању од стране туженог, са

дејством опозива овлашћења које наступа одмах, сходно императивним нормама из члана 92. Закона о парничном поступку и члана 132. став 1. Закона о облигационим односима, као и да је побијаном пресудом правилно одлучено о неоснованом делу тужбеног захтева.

Из изнетих разлога, имајући у виду да је институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен за ситуацију када због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре одређена правна питања, а да у овој парници то није случај, Врховни суд је оценио да не постоји потреба да дозволи одлучивање о ревизији тужиоца применом члана 404. став 1. ЗПП и на основу става 2. истог члана одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Поступак у овој правној ствари инициран је 26.07.2021. године. Вредност предмета спора износи 22.800,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена према члану 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић